

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 sierpnia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2016 r. G. K. (poprzednio K. – Z.) zaparkowała kierowany przez siebie pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) na tzw. „dolnym” parkingu (...) w R. przy ul. (...), przy czym parking ten usytuowany jest wzdłuż budynku, od strony ulicy (...), stanowi on strefę ruchu. Wjechanie na parking ten możliwe jest z jego dwóch stron, od skrzyżowania na wysokości wejścia do Centrum oraz od strony wiaduktu i ul. (...), teren parkingu stanowi strefę ruchu. G. K. zaparkowała pojazd równolegle, wzdłuż budynku, w kierunku ul. (...), w ten sposób, że lewe koła samochodu (przednie i tylne) znajdowały się na chodniku. Około godz. 10.35 obwiniona powróciła do swojego pojazdu i rozpoczęła manewr wyjeżdżania z zajmowanego przez siebie miejsca.

W tym samym czasie na opisany parking od strony ul. (...) wjechała A. S. (1), kierowała ona samochodem marki K. (...) o nr rej. (...). Wymieniona przejeżdżała przez parking poszukując wolnego miejsca do zaparkowania. A. S. (1) przejeżdżała przez parking środkiem jezdni w kierunku wjazdu/wyjazdu usytuowanego obok wejścia do Centrum. Po tym jak minęła pojazd zaparkowany przez obwinioną zatrzymała się, a następnie rozpoczęła tym samym torem jazdy manewr cofania.

Niemal równocześnie G. K. również nieznacznie cofnęła swój pojazd i wyjechała w prawo na jezdnię parkingu, zauważwszy pojazd, którym kierowała A. S. (1) zatrzymała się, lecz doszło do zderzenia obu pojazdów, na skutek kontynuowania jazdy przez kierującą samochodem marki K., która zahamowała dopiero w chwili, kiedy pojazdy uderzyły w siebie. Na skutek zderzenia w pojeździe marki T. (...) doszło do uszkodzeń w obrębie przedniego prawego rogu pojazdu w postaci zarysowania powłoki lakierniczej zderzaka przedniego (prawe naroże), zarysowania powierzchni lakierniczej błotnika przedniego, popękał kołpak koła przedniego prawego. W pojeździe marki K. (...) uszkodzona została prawa tylna strona, doszło do pęknięcia i zarysowania tylnego zderzaka po prawej stronie, odbarczenia czarnego lakieru, wyrwania zderzaka z zaczepów po prawej stronie.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji przeprowadzili czynności, w tym badanie obu kierujących za pomocą alkometru (...), w organizmie u G. K. oraz A. S. (1) nie stwierdzono obecności alkoholu.

Kierowany przez obwinioną G. K. pojazd marki T. (...) stanowi własność J. K., był ubezpieczony w firmie (...), polisa nr (...). Pojazd kierowany przez A. S. (1) stanowi własność S. S., był ubezpieczony w firmie (...), nr polisy (...)

Dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionej karta 2, 52, 54-55, częściowo zeznania świadka A. S. karta 11, 53-54, notatka urzędowa karta 4, protokoły badania stanu trzeźwości karta 5-6, protokoły oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną karta 7-9, nagranie z monitoringu karta 9a

Obwiniona G. K. ma ukończone 33 lata, jest rozwódką, posiada jedno dziecko w wieku lat 5. G. K. posiada wykształcenie wyższe, jest psychologiem transportu, uzyskuje wynagrodzenie w wysokości około 1 000 zł brutto miesięcznie. Obwiniona nie była dotychczas karana, nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

dowody: oświadczenie obwinionej karta 1, 51

Obwiniona G. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyjaśniła, że włączając się do ruchu zachowała wszelkie środki ostrożności, nie była w stanie uniknąć zderzenia, w jej ocenie to kierująca samochodem marki K. nie zachowała wymaganych środków ostrożności. Podczas rozprawy w dniu 8 sierpnia 2016 r. obwiniona przyznała, iż widziała pojazd kierowany przez A. S. (1), swój manewr kontynuowała po upewnieniu się, że może go wykonać. Kiedy wyjeżdżała z miejsca postojowego zauważyła w lusterku cofający samochód marki K., zatrzymała swój pojazd, nie mogła już uniknąć zderzenia. Ponadto obwiniona opisała dalsze wydarzenia związane z rozmowami prowadzonymi z

A. S. (1), jej partnerem oraz mężem pokrzywdzonej. G. K. wskazała, iż od 16 lat kieruje pojazdami, ma doświadczenie, które pozwoliło jej uniknąć wielu sytuacji.

Wyjaśnienia obwinionej zasługują na wiarę, bezsporne są okoliczności związane z miejscem i czasem kiedy doszło do zderzenia obu pojazdów, jak również w zakresie jego skutków. Zaś w części dotyczącej sposobu poruszania się obu pojazdów, przyczyn zderzenia, Sąd doparł swe ustalenia nie tylko na wiarygodnych wyjaśnieniach obwinionej, lecz przede wszystkim na zapisie wideo pochodzącym z monitoringu. G. K. podała, że rozpoczynając manewr upewniła się, czy może wykonać go bezpiecznie, a w momencie kiedy dostrzegła cofający pojazd marki K. nie mogła już uniknąć zderzenia. Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w treści zapisu, na którym widoczne są oba pojazdy oraz znaczna część parkingu, co pozwoliło na obserwowanie manewrów wykonywanych przez obie kierujące. Na zapisie tym widać przejeżdżającą A. S. (1), która po minięciu pojazdu kierowanego przez obwinioną zatrzymuje się i zaczyna cofać, widać również, że obwiniona po rozpoczęciu manewru, opuściwszy częściowo miejsce postoju, zatrzymuje się, lecz do zderzenia pojazdów dochodzi, ponieważ A. S. (1) kontynuuje swój manewr. Okoliczności te w ocenie Sądu potwierdzają treść wyjaśnień obwinionej, zwłaszcza, iż obserwowała ona otoczenie samochodu, dzięki czemu dostrzegłszy pojazd marki K. zatrzymała się. Dalsze okoliczności podawane tak przez G. K., jak i A. S. (1), czy też S. S. dotyczące prowadzonych przez nich rozmów i oceny zdarzenia, zwłaszcza w zakresie sprawstwa są bez znaczenia dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie i w tej części nie stanowiły podstawy do ich poczynienia.

Świadek A. S. (1) zeznała, iż podczas wykonywania manewru cofania cały czas obserwowała otoczenie pojazdu w lusterkach, obwiniona miała nagle włączyć się do ruchu, co spowodowało zderzenie obu pojazdów. A. S. (1) zeznała, iż mimo że obserwowała w lusterkach drogę nie zauważyła pojazdu kierowanego przez obwinioną. Opisała uszkodzenia kierowanego przez siebie pojazdu oraz dalszy przebieg wydarzeń. Dodała, iż również jest doświadczonym kierowcą, prawo jazdy posiada od 10 lat. Zeznania świadka zasługują na wiarę w części, w jakiej dotyczą ogólnego przedstawienia sytuacji, czasu i miejsca zdarzenia oraz częściowo jego przebiegu. Nie można zaś dać wiary twierdzeniom A. S. (1), iż podczas wykonywanego przez siebie manewru prawidłowo obserwowała otoczenie pojazdu, drogę którą poruszała się. Mając na uwadze zapis wideo obrazujący przebieg zdarzenia zauważyć należy, iż zahamowała ona właściwie w tym samym momencie, w którym doszło do zderzenia, wyraźnie już po tym jak G. K. zatrzymała kierowany przez siebie pojazd. W części dotyczącej dalszych wydarzeń, rozmów pomiędzy pokrzywdzoną, obwinioną i ich partnerami Sąd z przyczyn już podanych pominął zeznania świadka.

Sąd w swych ustaleniach nie oparł się na zeznaniach świadka S. S., nie był on bezpośrednim świadkiem kolizji, opisał wyłącznie dalszy przebieg wydarzeń, który jak już wskazano nie miał znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego, stanowiącego podstawę oceny prawno – karnej zachowania obwinionej.

W zakresie ustaleń faktycznych Sąd oparł się również na powołanych dowodach z dokumentów, dokumentacji fotograficznej oraz nagraniu wideo z monitoringu obejmującego miejsce zdarzenia. Notatki oraz protokoły badania i oględzin, wraz z dokumentacją fotograficzną zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnionych funkcjonariuszy, ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Podobnie rzecz się ma z zapisem wideo z monitoringu obejmującym zdarzenie będące przedmiotem oceny prawno-karnej przez Sąd.

Sąd zważył, co następuje:

Zarzucany obwinionej czyn – wykroczenie z art. 86 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności podlega osoba, która na drodze publicznej, strefie zamieszkania lub strefie ruchu nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony opisanego przepisu jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Zachowanie sprawcy polega na niezachowaniu należytej ostrożności, na skutek czego dochodzi do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do zachowania należytej ostrożności zobowiązani są wszyscy uczestnicy ruchu drogowego, zgodnie z normą wyrażoną w art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym ((...)), w określonych ustawą przypadkach uczestnicy ruchu drogowego mają wręcz obowiązek zachowania szczególnej ostrożności. Zachowanie należytej ostrożności polega m.in. na stosowaniu się do zasad ruchu

drogowego wyrażonych w ustawie Prawo o ruchu drogowym, przestrzeganiu określonych zakazów, nakazów. Ponadto zachowanie ostrożności polega na postępowaniu uważnym, przezornym, stosowaniu się do sytuacji istniejącej na drodze. Jak wspomniano odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw podlega ten uczestnik ruchu drogowego, który na skutek niezachowania należytej ostrożności doprowadzi do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, np. groźby wypadku, kolizji. Wykroczenie to ma charakter skutkowy, za jego popełnienie odpowiadał będzie sprawca, który nie zachował należytej ostrożności, skutkiem czego doszło do powstania stanu stanowiącego zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, może on polegać na zderzeniu się pojazdów, zmuszeniu innego kierującego do podjęcia gwałtownego manewru. Pomiędzy naruszeniem przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu, nie zachowaniem przezeń należytej ostrożności a skutkiem w postaci np. kolizji musi zachodzić związek przyczynowy. Konieczne jest ustalenie, że to konkretny błąd kierującego – określonej osoby był przyczyną powstania zagrożenia, a nie inna okoliczność. Ustalając przebieg wydarzeń Sąd ma obowiązek ustalić, kolejne wydarzenia, który z uczestników jako ostatni naruszył zasady bezpieczeństwa, nie zachował należytej ostrożności i czy jego zachowanie pozostawało w związku z powstałym skutkiem. Odwracając sytuację, czy gdyby kierujący uczynił zadość ciężącym na nim obowiązkom uniknąłby zdarzenia, powstania skutku.

Jak już wskazano podstawowa zasada nakazująca wszystkim uczestnikom ruchu drogowego zachowanie należytej ostrożności została wyrażona art. 3 PRD. Art. 17 ust. 2 PRD nakazuje zaś osobie włączającej się do ruchu, np. rozpoczynającej jazdę po postoju, zachowanie szczególnej ostrożności. Tego samego rodzaju ostrożność – szczególną, ma zachować kierujący podczas wykonywania manewru cofania, art. 23 ust. 3 PRD. Do jego obowiązków należy m.in. sprawdzenie, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia oraz upewnienie się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda. W razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności wiąże się każdorazowo z koniecznością aktywnej obserwacji drogi, otoczenia pojazdu, również z wykorzystaniem lusterek, pozostawania w gotowości do wykonania ewentualnego manewru obronnego, poruszania się z prędkością umożliwiającą bezpieczne wykonanie manewru. Zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 i 4 PRD na terenie Rzeczypospolitej Polskiej obowiązują ruch prawostronny, a kierujący winien jechać możliwie blisko prawej krawędzi jezdni.

W przedmiotowej sprawie Sąd po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowy, przede wszystkim treścią zapisu wideo, obejmującego czas i miejsce, gdzie doszło do zdarzenia, doszedł do przekonania, iż zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszyła kierująca pojazdem marki K. (...) A. S. (1). Zwrócić należy uwagę na fakt, iż wbrew zasadzie wyrażonej w art. 16 PRD poruszała się ona środkiem jezdni dostępnej na parking, nie jechała blisko prawej jej strony. Przede wszystkim zaś wykonując manewr cofania nie obserwowała w sposób należyty drogi, otoczenia samochodu, nie upewniała się stale, czy na jej drodze nie pojawiła się przeszkoda, zwłaszcza że nie wykonywała ona tego manewru w ten sposób, by zająć bliskie miejsce parkingowe, a na dłuższym odcinku jezdni, chcąc „wrócić” do wcześniejszego miejsca (niewidocznego nawet na nagraniu). Co do zasady manewr cofania nie powinien być wykonywany w ten sposób, kierująca winna przejechać parking do końca i ewentualnie korzystając z przejazdu ul. (...) ponownie wjechać na parking. W tym zakresie A. S. (1) nie zachowała więc wymaganej przepisami szczególnej ostrożności, gdyby to czyniła zauważyłaby pojazd kierowany przez obwinioną i poruszając się również z prędkością pozwalającą na bezpieczne wykonywanie manewru, zdążyłaby zareagować, tak jak uczyniła to G. K. i uniknęłyby tym samym zderzenia. Dokonując z kolei oceny zachowania obwinionej z perspektywy oceny, czy zachowała, czy też nie wymaganą od niej szczególną ostrożność podczas wykonywania manewru włączania się do ruchu, pamiętać należy, iż rozpoczęła ona swój manewr po tym jak minął ją pojazd kierowany przez A. S. (1). Jej zachowanie i reakcja wskazują na to, iż obserwowała sytuację ruchowo - drogową i w momencie dostrzeżenia cofającego pojazdu marki K. zatrzymała swój pojazd. Z uwagi na to, iż A. S. (1) nie poruszała się blisko prawej krawędzi jezdni, nie mogła ona wcześniej dostrzec jej pojazdu, np. w lusterku.

W tym stanie rzeczy wobec ustalenia, iż G. K. swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion wykroczenia z art. 86 § 1 kw – art. 5 § 1 pkt. 2 kpow Sąd w myśl art. 62 § 3 kpow uniewinnił obwinioną.

W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Baryła